

פִּי־יְהוָה יְחִיָּה הָאָדָם: ד שְׂמַלְתְּךָ
 לֹא בָלְתָה מֵעֲלִיד וְרִגְלֶךָ לֹא בִצְקָה
 זֶה אַרְבַּעִים שָׁנָה: ה וַיִּדְעַת עִם
 לְבַבְךָ כִּי כֹאֲשֶׁר יִיָּסֵר אִישׁ אֶת־
 בְּנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִיִּסְרֶךָ: ו וְשִׁמְרַת
 אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלֶכֶת
 בְּדַרְכָּיו וּלְיִרְאָה אֹתוֹ: ז כִּי יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ מִבִּיאֶךָ אֶל־אֶרֶץ טוֹבָה
 אֶרֶץ נַחְלֵי מַיִם עֵינַת וְתַהֲמַת
 וַיֵּצְאִים בְּבִקְעָה וּבְהָר: ח אֶרֶץ חֹטָה
 וְשַׁעֲרָה וּגְפֹן וְתַאֲנָה וְרַמּוֹן אֶרֶץ
 זֵית שָׁמֶן וְדִבְשׁ: ט אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא

מִתְקַבֵּם אֲנִשָּׂא אֲרִי עַל
 כָּל אֲפָקוֹת מִיִּמְרָא דְרִי
 יִתְקִים אֲנִישָׂא: י כְּסוּתְךָ
 לֹא אֲבִיִּאת מִכָּךְ וְכִסְיְךָ
 לֹא יִחְפוּ דִנְן אַרְבַּעִין
 שָׁנִין: יא וְתִדַע עִם לְבָבְךָ
 אֲרִי כְּמֵא דִי מֵאַלְתְּרָנְבְּרָא
 יֵת בְּרַח יִי אֲלֵתְךָ מֵאַלְתְּרָ
 קָךְ: יב וְתִסְרֵר יֵת פְּקוּדֵי־אִי
 דְרִי אֲלֵתְךָ לְמַחֲרָ בְּאַרְחֵן
 דְּתַקְנֵן קַדְמוֹתֵי וְלְמַדְחֵל
 יֵתֵה: יג אֲרִי יִי אֲלֵתְךָ
 מִשְׁעָרָ לְאַרְעָא טַבְתָּא
 אֲרַעָא נְגִדָא נַחְלֵי דְמִיִּין
 טַבְוֵי עֵינִין וְתַהֲוִי מִיִּין
 נַפְקִין בְּבִקְעוֹן וּבְמַדְרִין:
 יד אֲרַעָא חֲסִין וְסַעֲרִין
 וְנַפְטִין וְתַאֲנִין וְרַמּוֹנִין
 אֲרַעָא דְוִיתְהָא עֲבָדִין
 מִשְׁחָא וְהִיא עֲבָדָא
 דְּבִשׁ: טו אֲרַעָא דִי לֹא

רשי

אבן עזרא

ד שְׂמַלְתְּךָ. יש אוסרים דרך אות (יח) ואחרים אוסרים כי הוציאו מלבושים רבים מסצרים (ט), ויתכן שאין בתולדת הסין להוליד זיעה (כ) [ג]: לא בצקה. פנורת, ויאפו את הבצק (סמות יב לט), כי פנה רגל האורח שהלך רגלי דרך רב שינפחו רגליו, ויתכן שנתן להם השם כח או הוליכם אט (כה): ה וידעת עם לבבך. שידע באסונת לבו שהוא העיקר (כג), ובעבור שתשמע אל האלוה המיסר אותך ואם שברך שיביאך אל הארץ הטובה: ח ארץ קרני אור

עליו, שהוא מעמיו ומקומו, וכן מכה לכת עד הסכס העליונה, שהוא כח הכחות עליו וכו' כל גבוהים, והוא מקור חיים ושות כל מי (רבי"ח): [ג] והמב"ן והוא מקור חיים חיות כל חי, שהרי ישראל כל מ' שנה במדבר לא אכלו לחם והיו: (יח) וזה היה גם גדול כשינוי טעמו של עולם, כי הכנדים הם בליו להחמדת הלגישה בדרך הטבע, וכן פי' רבי"ח: (יט) והיה מספיק להם לכל העת: (כ) ע"כ לא בלו: (כא) ודעת אונקלוס ויו"ט ע' בזה שלא נתקללו האנשים שכנגליהם: (כב) יצוה ה' את העיקר: (כג) וזד"ק, להרעיבך: (כד) כי אלו השבעה מינים מולידים בטבעם מנחת יהודה

בבבבב

ב) וקאי ארלעיל, ללכך עינה אותם דעת ההשומר (ג) פס"י דל"כ בשלמ דף "לא ח' מודש חגוד, מודש ט"ב מצותיו אם לא: (ג) ניהון עיניו כביס וליבון (ג) ובפס"י דל"כ בשלח דף צ"א א', הליון היה כל מה שהוא גדל נרתיקו גדל עמי, וינין עירך ערך חליון ג' בשם פסיקתא זאת, והוא סין חומם: (ג) לפי שלא הלבתם יחפין מעולם, כי נעלך לא בלחה, ולא חסרו לכם טעמיל, וכן ת"א: